

Kus in de nacht

Eerder verschenen van Lauren Henderson bij Pimento:

Fatale kus
Zoenen & leugens

Kus in de nacht

Lauren Henderson

Pimento

www.uitgeverijpimento.nl

Oorspronkelijke titel *Kiss in the Dark*

Tekst © 2010 by Lauren Henderson. All rights reserved.

Kiss in the Dark © Singpress Ltd, 2010

Oorspronkelijk uitgegeven bij Delacorte Press, New York

Nederlandse vertaling © 2010 Ineke van Bronswijk en

Pimento, Amsterdam

Omslagbeeld Getty Images

Omslagontwerp Studio Marlies Visser

Opmaak binnenwerk Peter de Lange

ISBN 978 90 499 2441 6

NUR 284

Pimento is een imprint van FMB uitgevers bv

Voor Randon Burns, die me zo vaak onderuit heeft zien gaan op de mat dat hij er waarschijnlijk een permanente emotionele beschadiging aan heeft overgehouden.

En voor Randy, Donna, Xavier, Jen, Noi en alle anderen van Elite Gymnastics: jullie hebben me jarenlang op mijn gat zien vallen en me niet één keer uitgelachen. Dat waardeer ik enorm.

I

JASE EN IK TEGEN DE WERELD

We rennen zo snel we kunnen in het donker over een grindpad, hand in hand, en halen snel stotend adem. De hakken van onze gympen drukken de steentjes tegen elkaar; elke keer dat we landen en weer afzetten maken ze een scherp knerpend geluid. Een paar korte stappen lopen we over asfalt. Achter ons brult een man als een boze stier, en we weten dat hij ons achternazit, al kunnen we hem niet zien. We horen niets anders dan het gebrul en het geluid van onze eigen voetstappen, onze eigen ademhaling, terwijl we wegsurten door de nacht.

En dan voelen we eindelijk gras onder onze voeten. Open land. We rennen nog sneller, met lange stappen; als we paarden waren, zouden we galopperen. Koude lucht strijkt langs onze gezichten, de grond is zacht en veerkrachtig onder onze voeten en we komen bijna zonder geluid te maken neer. Ik denk aan weerwolven in griezilverhalen, hoe snel ze door bossen kunnen rennen, bijna alsof ze vliegen, waarbij hun poten nauwelijks de grond raken. Zo voel ik me terwijl ik ren, met mijn hand in die van Jase. Onze passen zijn volmaakt op elkaar afgestemd, ook al is hij veel groter dan ik.

Het lijkt op de manier van rennen in mijn dromen, zo snel dat ik het gevoel heb dat ik op kan stijgen. Iemand achter-

volgt me, maar ik word nooit gepakt, want mijn voeten hebben vleugels.

Maar zelfs in mijn dromen heb ik nooit samen met Jase gerend.

Zijn vaders geschreeuw begint weg te sterven; we horen alleen nog flarden, die onze kant op zweven over het verwaarloosde grasland langs de zijkant van de schuren. Hij is ons achterna gekomen, maar we hebben hem ver achter ons gelaten. Ik stel me voor dat hij zich met zijn handen op zijn dijen naar voren buigt en naar adem snakt, zijn gezicht rood aangelopen van inspanning.

Jase maakt een plotselinge draai en ik volg hem moeiteloos naar de zijkant van de laatste schuur. Hij laat mijn hand los, bukt zich en trekt een losse plank weg uit de muur van de schuur.

We zijn blindelings op de vlucht geslagen. Jase en ik kusten elkaar welterusten, toen zijn vader naar ons toe sloop, een zaklantaarn op ons richtte en ons uitschold voor alles wat mooi en lelijk is, dingen die ik niemand ooit nog over Jase of mij wil horen zeggen. We gingen er als geschrokken konijnen vandoor, het donker in. Het terrein rond de school kennen we allebei heel goed, en alleen daardoor zijn we niet tegen een muur geknald.

Maar inmiddels zijn we niet langer verblind door het licht van de zaklantaarn. Onze ogen zijn gewend geraakt aan het donker. De wassende maan, nog net niet bol en rond, staat laag aan de zwartfluwelen hemel, die bezaaid is met twinkellende sterren. Gelukkig voor ons is het een heldere nacht.

Daardoor kan ik zien wat Jase doet. Hij trekt een tweede plank los en zet die tegen de zijkant van de schuur, zodat er een opening ontstaat die zelfs groot genoeg is voor hem, met

zijn brede schouders. Ik kan ook zien dat het buiten zo licht lijkt als overdag in vergelijking met het aardedonker in de schuur.

Jase draait zich opzij en stapt naar binnen, behoedzaam, zodat hij niet achter een splinter blijft haken. Zelfs in het donker glinsteren zijn goudkleurige ogen als hij me aankijkt en een hand uitsteekt.

‘Scarlett?’ fluistert hij.

Maar eigenlijk is het geen vraag. Hij weet dat ik hem vertrouw. Hij weet dat ik zijn hand zal pakken en hem naar binnen zal volgen, zelfs al is de opening zo donker als de hellepoort en weet ik totaal niet wat er binnen op me wacht.

Ik denk dat ik Jase op dit moment overal zou volgen, wat hij ook van me zou vragen, want op dit moment voelt het alsof Jase en ik het opnemen tegen de hele wereld.

Ik wurm me probleemloos door de opening. Jase’ warme hand ligt rond de mijne om me te leiden als ik voorzichtig over een plank stap, op de harde aarden vloer in de schuur. Hij klapt zijn zippo open, en in de kleine kring van licht om ons heen zie ik de gele zijkant van de tractor opdoemen. Erachter meen ik de grote maaimachine te herkennen die Jase en zijn vader gebruiken voor het eindeloze onderhoud van het Grote Gazon; ze trekken er kaarsrechte banen mee, op en neer.

‘Hierheen.’ Jase slaat zijn arm om me heen en voert me mee naar de achterkant van de schuur. Daar staat een ladder, waarvan de sporten verdwijnen in het donker.

Ik aarzel geen moment; ik klauter al omhoog voordat hij heeft kunnen zeggen waar we naartoe gaan.

Boven is een hooizolder. Ik kruip het houten platform op en krijg meteen een mondvul stoffige prikkels binnen. Ik

hoest het spul weg terwijl Jase achter me naar boven komt.

‘Jeetje, je klimt als een aap,’ zegt hij bewonderend. ‘Het ene moment stond je beneden en het volgende was je weg.’

‘Mijn specialiteit,’ zeg ik grijnzend, maar hij kan me niet eens zien. Hij kon niet met de brandende zippo omhoog klimmen, en op de hooizolder is het zo donker dat ik haast geen hand voor ogen kan zien.

Ik draai me om, plof neer op mijn achterste en schuif achteruit om plaats te maken voor Jase. Ik ben alleen niet snel genoeg: een seconde later ligt hij bijna boven op me, steunend op zijn handen en knieën. Ik hoor zijn handen en knieën over het hout schuiven, alsof er een groot dier op me af komt. Er gaat een huivering door me heen, van pure opwinding maar met een dosis angst erbij.

Geen angst voor Jase. Ik zou nooit bang voor hem kunnen zijn. Maar ik ben een beetje bang voor mijn eigen gevoelens. Omdat hij me zo opwindt. Het gevoel is zo sterk dat het lijkt alsof er iets omhoogkomt in mijn keel, bijna alsof ik ga overgeven door de heftigheid van mijn eigen emoties.

En nee, dat is niet mooi. Het is rauw. Ik leer dit door met Jase samen te zijn. Als je zoveel om iemand geeft als ik om Jase, als je er zo hevig naar verlangt om met iemand samen te zijn, heb je het over een heel ander gevoel dan ik had verwacht toen ik nog smoorverliefd was op popzangers en acteurs die sexy vampiers speelden. Nog geen jaar geleden, toen ik nog op mijn oude school zat, St. Tabby’s, verzamelde mijn vriendinnen Luce en Alison en ik alle tijdschriften met onze droomjongen op de cover, we googelden hun namen en keken smachtend naar foto’s waarop ze hardliepen of op het strand waren.

En nu heb ik een jongen van vlees en bloed tegenover me,

op handen en knieën. Ik voel zijn warme adem in mijn gezicht. Hij is zo dichtbij dat mijn hoofd ervan tolt, en ik voel dingen die ik nooit voor mogelijk had gehouden toen ik nog giechelend in tijdschriften bladerde.

‘Scarlett,’ zegt hij zacht, ‘je bent toch vlakbij?’

Jase probeert me te vinden in het donker en schuifelt nog ietsje verder naar me toe. Hij is zo dichtbij dat ik niet eens een hand hoeft uit te steken om hem aan te kunnen raken. Ik hoef alleen maar mijn hoofd een fractie naar voren en omhoog te houden, het spoor van zijn ademhaling te volgen totdat mijn lippen de zijne vinden.

Heel even is het niet meer dan een lichte aanraking. Net als daarnet, toen we elkaar een nachtzoen gaven op de binnenplaats, een teder afscheid zonder dat we ons lieten meeslepen, want ik moest nog een paar uur huiswerk maken voordat ik naar bed ging. En dan barsten al onze opgekropte frustraties los, onze boosheid omdat we elkaar stiekem moeten zien in het donker terwijl we niets verkeerd doen, de vernedering die we hebben ervaren doordat Jase’ vader ons betrapte en ons de huid vol schold. Twee seconden later heeft Jase me beetgepakt en me omhooggetrokken, zodat ik nu op mijn knieën voor hem zit. We kussen elkaar alsof we verdrinken en voor het laatst naar beneden worden gezogen.

Hij omhelst me zo onstuimig dat het pijn doet, en ik druk mezelf tegen hem aan om zoveel mogelijk van hem te voelen, de rits van zijn leren jack, de gesp van zijn riem die in mijn buik prikt, zijn sterke armen die om mijn borst zijn geslagen. Mijn handen glijden langs de rug van zijn T-shirt omlaag, op zoek naar zijn gladde huid.

Ik heb Jase nog nooit zo hartstochtelijk gezoend. Ik heb nog maar twee keer in mijn leven een jongen gezoend; de eer-

ste keer was waanzinnig romantisch – voordat het zo afschuwelijk misging – en voor de tweede keer zou mijn doodenge docente klassieke talen, miss Fisher, vast wel een mooie Latijnse term paraat hebben. Dat was een vaarwel, een kus waarmee we afscheid namen van iets wat al voorbij was voordat het was begonnen, een ontluikend gevoel dat om allerlei redenen in de kiem moest worden gesmoord.

Door deze kus lijkt mijn hele wereld uit elkaar te vallen. Ik wist niet dat het mogelijk was om het gevoel te hebben dat je in duizend stukjes bent gebroken, terwijl je tegelijkertijd tot in elke porie in vuur en vlam lijkt te staan. Jase gooit met een kreun zijn hoofd naar achteren, en ik strengel mezelf nog strakker om hem heen, kus zijn hals, zijn onvoorstelbaar gladde en lekker ruikende huid. Het brengt me in verrukking dat ik, Scarlett Wakefield, nog geen zeventien en niet bepaald ervaren, dit effect op hem heb. Dat ik hem zo gek maak dat hij geen woord meer kan uitbrengen, alleen maar gekreun en gehijg.

En dan legt Jase zijn handen tegen mijn gezicht, schuift hij zijn vingers in mijn haar om het elastiekje om mijn paardenstaart los te trekken, en terwijl hij me zo blijft vasthouden komt zijn mond hard omlaag op de mijne. Er gaat zo'n heftig gevoel door me heen dat ik verbaasd ben dat ik geen vlam vat.

Jase' tong is warm en vochtig in mijn mond terwijl hij me zoent. Mijn tong kronkelt zich rond de zijne, precies zoals mijn lichaam rond het zijne. Nooit eerder hebben we elkaar zo hartstochtelijk gezoend, zo intiem en zo ongeremd. Als Jase mijn sweater tussen onze lichamen in omhoog begint te trekken, krom ik mijn rug om het hem zo gemakkelijk mogelijk te maken, en ik trek de rits van zijn jack omlaag en zijn

dikke T-shirt omhoog. We drukken onze half ontblote bovenlijven tegen elkaar, meer huid op huid dan ooit tevoren, en het voelt zo verrukkelijk dat mijn adem blijft steken in mijn keel. Als ik iets had kunnen zien in het donker, zouden het sterretjes zijn geweest.

‘In de hoek liggen een paar dekens,’ mompelt Jase tegen mijn lippen. ‘Soms slaap ik hier, als mijn vader zo erg tekeer gaat dat ik het thuis niet uithoud. We kunnen gaan liggen, dat is fijner. Ik beloof dat ik niets zal doen wat jij niet wilt.’

Ik geloof hem op zijn woord. Maar dat is het probleem: op dit moment wil ik dat hij alles doet. Alles en meer. Ik kan niet van Jase vragen dat hij sterker is dan ik, dat zou oneerlijk zijn. Ik vertrouw hem wel maar mezelf niet, want ik verlang zo erg naar hem dat het me bang maakt, bang dat ik hem blijf kussen totdat we allebei niet meer terug kunnen.

Ik wil daar op die hooizolder samen met Jase op een paar dekens gaan liggen, nog nooit van mijn leven heb ik iets zó graag gewild. Dit is nog belangrijker voor me dan het was om uit te zoeken wie Dan had vermoord, de eerste jongen die ik ooit heb gekust.

En dat wilde ik héél erg graag.

Ik gloei. Ik sta echt in brand.

‘Hé!’ Jase laat me los en schuifelt onhandig een eindje bij me weg, want hij zit op zijn knieën. ‘Je zet me onder stroom.’

Ik kijk omlaag naar mijn sweater, die tot vlak onder mijn beha omhoog is getrokken. In een van de zakken zit mijn mobieltje, waarvan ik de beltoon heb uitgeschakeld. Het ding trilt als een gek om te laten weten dat iemand me probeert te bereiken.

Kijk, dat is nou het trieste van mijn leven: ik heb niet veel vrienden. Sterker nog, ik heb eigenlijk maar één vriendin.

Luce en Alison ben ik kwijtgeraakt door me aan te sluiten bij de populaire meisjes, in plaats van trouw te blijven aan mijn vriendinnen. Ik heb een keuze gemaakt die mijn hele leven heeft veranderd, en ik neem het ze niet kwalijk dat ze me niet willen vergeven.

En sinds ik levend ben begraven op de Wakefield Hall Extra Beveiligde Inrichting voor Jongedames, de school op het platteland waar mijn grootmoeder met ijzeren vuist (verborgen onder een fluwelen handschoen) de scepter zwaait, heb ik niet veel nieuwe vriendinnen gemaakt. Het valt ook niet mee als je grootmoeder de directrice is. Of als je niemand in vertrouwen kunt nemen, niemand kunt vertellen waarom je wérkelijk van je vorige school bent geschopt en hiernaartoe bent gestuurd, dat je betrokken was bij de dood van een jongen die je zoende, toen hij zomaar dood aan je voeten neerviel, en dat je daar niet over mag praten, nu niet, nooit niet, met niemand niet.

Mijn enige vriendin heet Taylor McGovern. Ze is Amerikaans, voor niets en niemand bang, en net als ik is ze een beetje een vreemde eend in de bijt tussen de hoogst beschaafde en krankzinnig intellectuele leerlingen van Wakefield Hall. Zij kent al mijn diepste en donkerste geheimen. Afgezien van Jase is zij de enige die me op dit uur van de avond nog zou kunnen bellen.

En aangezien Taylor weet dat ik een afspraak had met Jase, zou ze me alleen bellen als het waanzinnig, monsterlijk dringend was.

Dat betekent dat ik moet opnemen.

‘Sorry,’ zeg ik tegen Jase. Ik haal de telefoon uit mijn zak en druk op het knopje BEANTWOORDEN.

‘Scarlett!’ zegt Taylor buiten adem. ‘Het spijt me heel erg

dat ik je bel terwijl je een afspraakje heb, maar het gaat over Plum.’

Mijn geluk valt op de vloer van de schuur in duigen, negen meter beneden me.

Plum Saybourne. De personificatie van het kwaad. Mijn Nemesis, één meter vijfenzeventig groot, met kastanjebruin haar, groene ogen en designerkleding.

Dit voorspelt niet veel goeds.

‘Ze heeft in de schoolbibliotheek een of ander boekje gevonden,’ vertelt Taylor. ‘Iets over goede manieren. Er staan foto’s van jou in en die laat ze aan iedereen zien.’

Nee nee nee nee. Dit kan niet waar zijn. Hoe heb ik zo stom kunnen zijn om dat ellendige boekje te vergeten?

‘Ik kom eraan,’ zeg ik grimmig. ‘Waar ben je?’

‘Pankhurst,’ zegt ze kortaf. ‘Ik zie je bij de voordeur.’

Ik verbreek de verbinding. In het licht van de display kan ik Jase zien, de teleurgestelde uitdrukking op zijn knappe gezicht.

‘Het spijt me heel erg,’ zeg ik. ‘Het is een noodgeval.’

‘Je tante?’ vraagt hij.

‘Nee. Een meisje dat Plum heet. Ze is zo ongeveer mijn gezworen vijand.’

‘Dat bekakte meisje met die bontjas en de Mercedes?’ Jase trekt een gezicht. ‘Snobistische trut.’

‘Jase, ik ben óók bekakt!’ protesteer ik nerveus.

De familie Barnes onderhoudt al generaties lang de tuinen van Wakefield Hall en heeft altijd in de tuinmanswoning op het landgoed gewoond. Terwijl ik Scarlett Wakefield ben, de erfgename van het landhuis, de dochter van sir Richard Wakefield. Jase en ik hebben er nooit over gepraat, maar volgens mij nemen we allebei aan dat het enorme klassenver-

schil tussen Jase' familie en de mijne de reden is dat zijn vader het zo erg vindt dat wij iets met elkaar hebben.

'Je bent wel deftig, maar je kijkt niet neer op werkende mensen.' Jase pakt mijn handen. 'Dat is het verschil. Snobisme is niets voor jou. Ik heb die Plum een paar keer gezien als ik ergens op het terrein aan het werk was. Ze flirt wel met me, maar als iemand zoals ik erop in zou gaan en haar mee uit zou vragen, zou ze haar neus ophalen alsof ik hondendoep onder haar schoen was.'

Ik ben natuurlijk blij dat Jase me geen snob vindt, maar ik heb iets anders gehoord wat ik niet over mijn kant kan laten gaan.

'Flirt ze met je?' zeg ik.

'Ze zegt dat ik mooie brede schouders heb,' geeft hij toe. De display van mijn telefoon is niet langer verlicht en ik kan zijn gezicht niet meer zien, maar ook in het donker is de glimlach in zijn stem te horen. 'Wat nou? Ben je nu jaloers?'

Ja. Ik zie groen van jaloezie.

'Je hebt écht mooie brede schouders,' zeg ik zogenaamd luchtig en zorgeloos.

'Je hoeft niet jaloers te zijn, Scarlett.' Hij slaat zijn armen om me heen. 'Dat weet je toch wel?'

Deze keer kussen we elkaar teder en geruststellend. Ik zou hem wel langer willen kussen, maar ik maak me van hem los omdat er in mijn hoofd een alarmbel afgaat.

'Ik moet echt terug,' zeg ik spijtig.

'Oké.' Jase slaakt een lange, diepe zucht van teleurstelling. 'Ik blijf voorlopig hier, totdat mijn vader is gekalmeerd. Als hij genoeg whisky heeft gedronken valt hij wel in slaap.'

'O Jase...' Ik knijp in zijn hand. Ik ben wees, en dat is geen pretje, geloof me, maar als ik aan meneer Barnes denk, besef

ik dat je het nog slechter kunt treffen dan ik. ‘Slaap je hier vaak?’

‘Alleen als hij op het oorlogspad is. Maar tegen middernacht is hij altijd laveloos. Dan kan ik teruggaan zonder dat hij het merkt.’ Jase omhelst me. ‘Ik zou je wel terug willen brengen, maar als mijn vader nog steeds rondloopt en ons nog een keer betrapt...’

‘Nee, het is beter van niet,’ zeg ik snel. Eén ontmoeting per avond met meneer Barnes is voor mij echt de limit. ‘Hij valt me heus niet lastig als ik in mijn eentje ben. Hij gaat alleen door het lint als hij ons samen ziet.’

Jase klapt zijn zippo open om me bij te lichten als ik langs de ladder omlaag klauter, en houdt hem hoog in de lucht, ver bij het hooi vandaan. We maken al genoeg drama’s mee zonder een schuur in de fik te zetten.

Ik vind het vreselijk om bij hem weg te gaan. En ik vind het vreselijk om alleen ‘dág’ te fluisteren als ik door de opening in de muur naar buiten glip.

Want eigenlijk had ik willen zeggen: ‘Ik hou van je.’ De woorden liggen op het puntje van mijn tong. Ik wil ‘Ik hou van je’ zeggen en me dan heel snel uit de voeten maken.

Stel je voor dat hij niets terugzegt.

2

EEN HEEL LEGERTJE PLUM-SUPPORTERS

De *Wakefield Hall etiquettegids voor jongedames*. Dat ik het bestaan van dat boekje vergeten was! Ik kan me wel voor mijn kop slaan. Woedend op mezelf sprint ik over het veld, ik spring over de stenen muur en land in de grazige berm van Lime Walk, waar ik terug ben op het officiële schoolterrein. Waarom, waarom, waarom heb ik het niet weggegooid zodra ik wist dat ik als leerling terug zou komen op Wakefield?

Omdat ik diepongelukkig was toen ik als een angstig vogeltje terugkwam, omdat ik me nauwelijks mijn eigen naam kon herinneren nadat ik Dan McAndrew had gekust en hij ten gevolge van een allergische reactie was gestikt en doodgegaan.

En waarschijnlijk ook omdat de hele periode rond dat boekje zo verschrikkelijk was dat ik alles zo snel mogelijk uit mijn geheugen heb gewist.

Een paar jaar geleden stelde mijn grootmoeder vast dat de leerlingen op haar prestigieuze kostschool zich niet gedroegen zoals het eigenlijk hoort, althans niet naar de extreem strikte maatstaven die er bij de meisjes van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat in werden gestampt. Ze schreef het probleem toe aan hun thuissituatie. Kennelijk, concludeerde ze,

weten moderne ouders niet hoe ze hun kinderen goede manieren moeten bijbrengen.

Ze bedacht een simpele oplossing. Zijzelf, lady Wakefield, was de ideale persoon om een etiquettegids voor Wakefield Hall samen te stellen.

En haar kleindochter, Scarlett, was in haar ogen dé persoon om te poseren voor de foto's in het boekje, om te demonstreren hoe je op een stoel moet zitten, je rok kuis over je knieën gedrapeerd, hoe je met beleefd tegen elkaar gedrukte benen uit een auto moet stappen en hoe je je bestek correct vasthoudt, waarbij de vingertoppen nooit de tanden van de vork of het lemmet van het mes mogen raken.

Hoe je er, met andere woorden, uitziet als een debiel.

Oorspronkelijk had mijn grootmoeder het idee om het boekje aan het begin van het schooljaar toe te sturen aan de ouders van iedere nieuwe leerling. Dit bleek echter, gelukkig voor mij, een van haar zeldzame misrekeningen te zijn. Haar trouwe secretaresse, Penny, vertelde me in vertrouwen dat een groot aantal ouders zich had beklaagd nadat ze het boekje thuisgestuurd hadden gekregen. Er waren ook ouders die er dankbaar voor waren, maar het merendeel was verontwaardigd over de bemoeizucht van de schooldirectie, die er kennelijk van uitging dat ze niet in staat waren hun dochters te leren hoe je een fruitmesje vasthoudt als je een appel schilt.

Aangezien de school de gids niet aan bepaalde ouders wel en andere ouders niet kon sturen, werd de *Wakefield Hall etiquettegids voor jongedames* al na minder dan een jaar uit de roulatie genomen. Voor mij was dat al een jaar te veel, maar wel veel beter dan wanneer het achterlijke boekje tot in lengte van dagen aan het begin van het schooljaar aan alle ouders van nieuwe leerlingen was gestuurd.